

EL LECTOR ESCRIU

Ve de la plana anterior

per de les emissores municipals a la nostra societat. Les emissores han fet possible la il·lusió i la formació de molts de joves abans mancats de propòsits, i en una societat on troben un atur creixent, hem estat una eina d'educació, i fins i tot el mateix president de la Generalitat de Catalunya, el Sr. Jordi Pujol, en una entrevista que va concedir per a la nostra emissora, va reconèixer que «les emissores municipals són llocs d'il·lusió per al jovent» i que «només tancaríen aquelles que de debò fan mal».

Doncs no, no és així, ens han amenaçat a totes, les emissores municipals, i no optem per viure: exigim viure, perquè som emissores de caràcter institucional. A més, en el nostre cas, a ràdio Arenys de Munt, ningú no cobra, i lluitem per la normalització lingüística, en un entorn de anormalització. Endemés, som la veu dels pobles i, per damunt de tot, som també Catalunya.

Una emissora municipal posa al corrent el seu municipi; nosaltres, quan vàrem restar mig aïllats a l'hivern del 85 per la neu, vàrem estar al peu del cañó, donant informació del que passava i de l'estat de les carreteres i de tota la informació de caràcter municipal. La nostra vocació de servei s'ha de tenir en compte, i ràdio Arenys de Munt es fa possible perdent moltes hores per ordenar la programació, etc. tal com passa amb les nostres emissores companyes, i no cobrem ni cinc per aquest servei públic, i, senyor Gallart, faria molt bé de veure que, comparativament i amb els mitjans a la disposició, les emissores municipals fem molt més país que no les vostres institucionals, pagades i ben tractades.

Els ajuntaments no poden suportar càrregues financeres en molts de casos; malgrat tot, en la mesura que poden ens ajuden, però no n'hi ha prou. Ens calen fonts d'ingressos addicionals i per això està regulada la propaganda local en els estatuts de l'E.M.U.C., i és això, sense cap pretensió lucrativa en la immensa majoria de les nostres emissores, que ens ajuda a pagar moltes despeses.

Si perdem aquesta batalla per la legalització, perdrem una eina a l'abast de tothom, perdrem una part del nostre liberalisme català; fins i tot, aquesta democràcia que fan les majories en el nostre cas no funcionaria, perquè al darrera de cada emissora municipal hi ha una majoria, hi ha un ajuntament, hi ha un poble, i això no es pot passar per alt.

Cent cinquanta emissores és un pes en la nostra societat, i ells, els de la Generalitat, ho saben. Coneixen el nostre estat i que no és per gust, que ens hi trobem, i ara ens amenacen de tancar-nos de veritat. Era necessari, tot això? creiem que no. Per la nostra emissora, en un poble de 4.800 habitants, hi han passat més de 100 persones en la tasca de col·laboració en dos anys i mig, col·laboració directa. En una enquesta feta a la nostra població, el 25% aproximadament escolta la nostra ràdio, i malgrat tot ens diuen que ens han fet un expedient. Emetem en 20 vats de potència, totalment insuficients per cobrir fins i tot el nostre municipi.

Se que hi ha d'haver un control i un ordre per regular les emissores, però no crec que afavoreixin gaire l'autonomia local dels Ajuntaments ni el seu dret de tenir mitjans propis de difu-

sió, aquests expedients.

La reconsideració d'aquesta actitud i la prompta legalització, només ens resta com a esperança per continuar en la línia, que és la de llibertat d'expressió que ha caracteritzat les emissores municipals. **Josep M. Armengol.** (Director de Ràdio Arenys de Munt, Emissora municipal).

Radio Liberty

L'ex-empleat (Palafrugell) de Radio Liberty, que emparant-se i no sé per què en l'anonimat —i això ja no es porta, per fortuna— defensa a capa i espasa la permanència de la «base americana» que se'n diu Radio Liberty, a la plaça de Pals, diu coses que es contradueixen per elles mateixes i coses que són interpretades al seu exclusiu gust, sense importar-li, pel que es veu, que hi hagi algun particular i més d'un col·lectiu que el retopi públicament, (però ell, a l'anonimat, tan tranquil, l'home!)

Radio Liberty molesta. Això és un fet. I no solament els qui ell —l'Anònim— indica com a especuladors del sol (sic). La balerna de les altres torres, les tanques de tela metàl·lica, els dispositius interns i externs de seguretat i vigilància (a dintre, quan jo ho coneixia, hi havia escopeters civils i, a fora, la Guàrdia Civil hi tenia feina complementària a la seva pròpia de vigilància de l'antic contraban marítim). Quan jo hi era, vull dir, quan per motius familiars sovintejava per la platja, era clar que no es podia passar pel rompent de les ones en tota la façana al mar de l'embarcament radiofònic nord-americà, amb qual cosa es trencava el dret que qualsevol ciutadà té segons la Llei de Costes. Això, per una banda.

Per altra banda, no és cert que al tros entre Radio Liberty i les roques més al Sud no hi hagi problemes de gentada ni d'aparcaments de vehicles. No és cert que solament siguin els bisbalencs, els qui majoritàriament vagin a la platja (a l'estiu, naturalment), ja que si suméssim les set urbanitzacions que, més o menys, hi ha al terme de Pals, ens donaria una assistència d'estrangers «nacionals» i d'altres terres que potser serien majoritaris. Tinguem en compte que, almenys fa poc, una part de la platja pertanyia a Begur (i Begur cobrava el pàrquing dels automòbils a la seva part) i això explica els problemes dels aparcaments de vehicles, Radio Liberty es va fer sobre terrenys dels de Can Coll, amb ferro d'En Mateu i amb tècnica electrònica d'En Masó, ex-alcalde de Barcelona. I és cert que deu pertànyer a l'Estat Espanyol (el «Ministerio de Información de si mismo —perdó— no existeix, en aquests moments. Deu ser un altre Departament...») el qual —l'Estat— ho deu tenir arrendat als americans. O sigui, que l'Estat té en propietat una base radiofònica de propaganda anticomunista, dirigida per uns arrendataris incontrolats, que emeten les vint-i-quatre hores del dia en direcció a l'Est tot el que els arriba directament de Munic (R.F.A.). Per la qual cosa, l'Estat Espanyol pren part indirecta contra uns Estats Sobirans, reconeguts i inclosos a l'ONU, i amb representació diplomàtica a Espanya. Tot un lío, que diria el castí.

Opino que l'aigua de la platja, moltes vegades, no és gaire neta. Perquè la brutícia del Ter hi arriba, però això és una altra qüestió. Podria allargar-me més sobre el tema. Que he conegut

Tots els carrers de Girona

El carrer del Roc de Frausa

395

El carrer del Roc de Frausa és situat a la urbanització Mas Barril, a la part de l'antic terme de Palau-Sacosta més pròxima al turó de Montilivi. Va des de la pujada a la Creu de Palau fins al carrer del Tretzevents. Només té una travessia: la del carrer de la Pica d'Estats, que hi acaba.

Ha estat obert a finals del 1985, i s'està urbanitzant en aquests moments com els altres que li són veïns. De moment no hi ha cap edificació.

És el primer carrer que hom troba a mà esquerra després de l'escola especial de la Pujada a la Creu de Palau. El carrer té continuïtat a l'altre costat de la Pujada, dintre de la urbanització Torre Rafaela, però en aquest últim tros perd el seu nom, ja que els parcel·listes de la urbanització no volen que els carrers de Torre Rafaela tinguin cap mena de denominació.

Tots aquests terrenys eren ocupats per boscos fins fa ben poc, i van pertànyer al terme municipal de Palau fins al 30 de juny del 1963, en què van ser agregats a Girona. Els propietaris van tramitar un pla parcial, denominat del Mas Barril, que va obtenir l'aprovació definitiva en

Roc de Frausa, un carrer que encara no s'ha estrenat. Foto: Marisa Morillo

dues fases, una el 28 de juny de 1982 i l'altra el 2 de novembre de 1983. Llavors es van tallar els arbres i es van obrir els carrers.

El nom li fou otorgat en el ple municipal extraordinari del 19 de juliol del 1985. Queda inclòs dintre del costum, característic de diversos sectors de Girona, de fer servir noms de pic del Pirineu gironí per batejar carrers.

Va quedar inscrit oficialment com a «Roc de França», denominació de totes totes incorrecta,

ja que no existeix cap cim amb aquest nom. Sí, en canvi existeix el Roc de Frausa, de 1449 metres d'altitud, al qual s'ascendeix fàcilment des de Maçanet de Cabrenys. Es troba a la ratlla entre l'Alt Empordà i el Vallespir. Al seu vessant meridional, hi neix la riera de Frausa, afluent, per l'esquerra, del riu d'Arnera, el qual aflueix per l'esquerra a la Muga.

J. Fabre

de prop i que ara, per fortuna, no visc. Acabo, senyor Director, i el saludo. **Josep Quadrada** (Barcelona)

Autoscola o auto-escola?

Sr. Director,

Li escric en nom dels sis professors de la província que hem emprès l'aventura de posar en marxa la primera Cooperativa del sector: Autoscola Europa Stat. Coop. Catalana Ltda. i vull explicar-li la confusió que s'ha creat precisament per dir-nos Autoscola i no Auto-escola.

Quan vàrem encarregar a la impremta tot el material que ens calia per a dur a terme la nostra activitat, l'impressor (a qui cal reconèixer el seu gran interès per fer les coses correctament) em va cridar per dir-me que allò «d'autoscola» li feia mal d'ulls i volia assegurar-se que era correcte. El vaig tranquil·litzar i li vaig dir que podia tirar endavant.

Però la cosa no es va aclarir del tot perquè el gravador, que tampoc no ho veia clar, va consultar el diccionari comercial que ha editat Omnium Comercial i va trobar: «auto-escuela = auto-escola» i, és clar, no volia fer un disbarat.

Llavors calgué aclarir que la nostra font d'informació havia estat el Diccionari de la Llengua catalana que edita la «Gran Enciclopèdia Catalana», on diu textualment: «Autoscola: Escola especialitzada de la conducció d'automòbils».

I ara la pregunta: Si tant es demana que es facin rètols en català, que els comerços es promouguin en català, que tots els professionals en facin ús en les seves professions, etc. no seria millor que primer hi hagués un consens entre els nostres doctes mestres? **Autoscola Europa Stat. Coop. Catalana Ltda.**

NECROLÒGIQUES

DOLORS VERDAGUER I BRUGUÉ

A l'avançada edat de 90 anys va morir a Figueres **Dolors Verdagué i Brugué**. La finada, nascuda a Porqueres, era vídua de Jaume Ferrer i Farré i deixa una filla: Maria. Estava domiciliada al carrer St. Llàtzer n° 41 de Figueres.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima s'oficiarà avui dijous dia 3 d'abril de 1986 a dos quarts de cinc de la tarda, a l'església parroquial de la Immaculada de Figueres. **Que descansi en pau.**

CONSTANTÍ POUS I ALBI

Als 77 anys d'edat va morir ahir a Olot **Constantí Pous i Albi**. El finat era nascut a Llinars, casat amb Maria del Tura Vilalta i Reixach i pare d'una filla, Maria Teresa. Residia al carrer Hortensias n° 4 d'Olot.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima s'oficiarà avui dijous, 3 d'abril de 1986, a les quatre de la tarda, a l'església parroquial de Sant Pere Màrtir d'Olot. **Que descansi en pau.**

JOSEFA LLORCA I LLORET

Als 86 anys d'edat va morir ahir a Sant Feliu de Guíxols **Josefa Llorca i Lloret**. La finada era vídua de Josep Ibáñez Pérez i mare de cinc fills: Pere, Rafel, Amparo, Maria i Josep.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima s'oficiarà avui dijous dia 3 d'abril de 1986 a les onze del ma-

ti, a l'església parroquial de Sant Feliu de Guíxols. **Que descansi en pau.**

MANUEL MARTÍNEZ FERNANDEZ

Als 79 anys d'edat va morir ahir a Calella **Manuel Martínez Fernández**. La missa exequial en sufragi de la seva ànima s'oficiarà avui dijous, dia 3 d'abril de 1986, a les 10 del matí, a l'església parroquial de Calella. **Que descansi en pau.**

MARIA MAGDELENA ESPINÀS I RODRIGUEZ

Ahir va morir a Canet de Mar **Maria Magdalena Espinàs i Rodríguez**. La missa exequial en sufragi de la seva ànima s'oficiarà avui dijous, dia 3 d'abril de 1986, a les onze del matí, a l'església parroquial de Canet de Mar. **Que descansi en pau.**

AGUSTÍ OLIVERES I TURRALLES

Als 68 anys d'edat va morir ahir a Sales de Llierca **Agustí Oliveres i Turralles**. El finat era vidu de Marina Baqué.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima s'oficiarà avui dijous, dia 3 d'abril de 1986, a les 4 de la tarda, a l'església parroquial de Sales de Llierca. **Que descansi en pau.**

PREGUEU DÉU EN CARITAT PER L'ÀNIMA DE

Anna Viñets i Serrat

que morí a Fornells de la Selva el 2-4-86,
a l'edat de 75 anys

A.C.S.

La seva família us participa que la missa exequial en sufragi de la seva ànima se celebrarà avui dijous, a les 11 del matí, a l'església parroquial de Fornells.

Fornells, 3 de abril de 1986